

Erezia Holy Flesh, ca orice mișcare falsă, a înflorit pe o temelie doctrinală eronată. Conducătorii Conferinței Indiana susțineau că Hristos a avut o natură omenească sfântă, un trup sfânt, ca al lui Adam înainte de păcat. Ei chemau poporul să primească „experiența grădinii,” în care vor primi un trup sfânt, ca al lui Adam, ca al lui Hristos. Ei așteptau ca „leșinul sfânt” să producă eradicarea naturii pământești.

Era complet greșit, și în totală contradicție cu solia 1888. Jones și Waggoner nu predicaseră niciodată așa ceva. Din contră, ei combăteau poziția fraților din Indiana, spunând cât se poate de clar că Hristos a avut natura noastră căzută, și că aceasta este taina lui Dumnezeu: Dumnezeu manifestat în trup păcătos. Legea Duhului de viață oferea biruința asupra păcatului, nicidecum trupul sfânt.

Jones a scris împotriva acestei concepții greșite câteva articole în *Review*, iar Waggoner a avut câteva prezentări la acest subiect la sesiunea Conferinței Generale din 1901. Ellen White a urcat și ea la amvonul sesiunii din 1901, confirmând poziția Jones-Waggoner și demascând fără echivoc doctrinele fraților din Indiana. Intervenția ei a fost decisivă. A doua zi președintele Donell și evanghelistul Davis au mărturisit în fața adunării că sunt greșiți, și astfel a luat sfârșit o falsă redeșteptare care putea foarte ușor să cuprindă întreaga biserică.

Acum câteva învățăminte din episodul Holy Flesh pentru generația noastră.

Este corect să ne punem întrebarea: Ce garanție avem că interesul nostru pentru solia 1888 nu va suferi un eșec la fel de răsunător ca cel ce a dus la erezia Holy Flesh? Dacă și de data aceasta diavolul va reuși să pervertească solia, ducând și generația noastră la fanatism, extremism și senzaționalism găunos? Avem vreo certitudine că istoria nu se va repeta?

Probabil aceleași întrebări și le-au pus și copiii celor morți în pustie, ajunși acum din nou la granița Canaanului pământesc. “Va trebui să intrăm în țara promisă. Dacă vom fi iar măcelăriți de vrăjmași? Dacă ne vom speria din nou și vom fi trimiși iarăși în pustie? Ce garanție avem că de data aceasta vom avea credință în Cuvântul lui Dumnezeu și vom reuși? Dacă se repetă istoria de la Cadeș-Barnea? Nu ar fi mai bine să rămânem în pustie?”

O singură perversiune fină a soliei 1888 a dus la o depărtare fatală de adevăr, și ea este vizibilă peste tot în mișcarea Holy Flesh. Solia, care trebuia să descopere neprihănirea lui Hristos, a fost făcută să servească strict interesului egoist al omului. Subiectul major al oricărei predici devenise sfințirea, eliberarea de păcat, răscumpărarea păcătosului și transferarea lui în grupul celor 144.000 care vor da marea strigare. Nu exista nicio umbră de interes pentru caracterul lui Dumnezeu pus în discuție, pentru acuzațiile care I se aduc în faza finală a mării controversă, pentru deschiderea cărților în procesul lui Dumnezeu.

Predicatorii din Indiana insistau pe schimbările ce trebuiesc făcute cu natura umană, fără să aibă nicio idee despre schimbările care trebuiau făcute în mintea umană. Lucrarea Duhului în convingerea de păcat era aproape insesizabilă în predicile lor, fiind înghițită de transformarea trupului acesta supus putrezirii și aducerea lui la neputrezire înainte de închiderea harului. Supuși acestor presiuni, oamenii își chinuiau sufletul să se lepede de păcat, ca nu cumva să rateze botezul cu Duhul Sfânt. Toată campania era dirijată către interesul egoist al omului, ceea ce prindea perfect la public.

Așa ceva nu existase câtă vreme solia s-a aflat sub călăuzirea Duhului Sfânt, la Minneapolis și în anii imediat următori, până când solii au fost despărțiți și misiunea lor a încetat. Tot la fel, iubitorii soliei din zilele noastre nu se lasă amăgiți de această deformare a soliei. Noi vedem valoarea soliei în dezvoltarea ei finală, care trebuie să ducă la descoperirea caracterului lui Dumnezeu.

Acesta este sensul profund al soliei, și de aceea sora White l-a numit “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu doar atunci când poporul nostru va vedea în neprihănirea lui Hristos nu doar calea către desăvârșirea creștină, ci mai ales neprihănirea lui Dumnezeu practică cu strictețe de la creațiune și până astăzi. Doar în această lumină are sens să așteptăm și să dorim reproducerea desăvârșită a aceluia caracter în sufletul omenesc.

Contrar interesului egoist al ereziei Holy Flesh, partizanii de azi ai soliei sunt dispuși mai bine să fie ei pierduți pentru totdeauna, decât ca guvernarea și onoarea lui Dumnezeu să fie batjocorite fără limită din cauza poporului lui Dumnezeu. Noi apreciem valoarea soliei doar în cadrul rolului ei major în clipa solemnă a ceasului judecării lui Dumnezeu. Solia, ca și Expeditorul ei, este plină de delicatețe, eleganță și respect pentru păcătos. Ea nu amenință cu focul pe batjocoritorii ei, nu constrânge pe oameni să se lepede de păcat și nici nu le cere să părăsească biserica dacă nu reușesc să capete botezul cu Duhul Sfânt. Ea doar apelează cu modestie: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Ps 34:8).

Astăzi solia nu este predicată prin intermediul emoționalismului, sentimentalismului și a tot felul de gimnastici mentale sau lingvistice. Nici prin tehnicile de marketing ale societății de consum. Ea este doar o invitație la studiu personal, o aplecare serioasă către lucrurile lui Dumnezeu, o invitație la cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, la înțelegerea căilor neprihănirii. Este o chemare către o nouă apreciere a scopurilor lui Dumnezeu cu poporul Său, o chemare de a coborî către profunzimea lui Hristos, profunzimea umilinței, sacrificiului de sine și ale disponibilității de a sluji chiar cu riscul pierderii vieții veșnice. Este, dacă vreți, o chemare la învățarea acelei cântări noi, cântarea lui Moise și a Mielușelului, despre care erezia Holy Flesh nu auzise nimic – și se pare că despre ea nu a auzit nimic nici generația noastră.

Erezia Holy Flesh descoperă încă un pericol, iar acesta pândește pe toți cei care cred și predică despre solia 1888 ca fiind neprihănirea prin credință. Atunci când poporul este făcut să vadă în ultima solie de har doar un colac de salvare pentru scumpa și prețioasa lui piele, diavolul va ști cum să ne ducă din nou în fundături teologice fatale. În poporul nostru se predică pe scară largă o neprihănire prin credință care nu are nicio legătură cu neprihănirea lui Hristos. La acest punct, solia bisericii nu se deosebește cu nimic de doctrina bisericilor "surori," noi doar am adăugat la meniu oarece condimente

culturale. Pericolul acestui gen de prezentare a soliei stă în faptul că elementul activ al credinței lui Hristos, acela că Tatăl locuiește în El, este evitat, ceea ce ne duce inevitabil la nimicurile eforturilor omenești de a păzi legea.

Mișcarea Holy Flesh a fost prima dovadă - și primul semnal de alarmă, pentru cine avea ochi de văzut - că drapelul îngerului al treilea a fost acoperit la Minneapolis cu o culoare care realmente îl omoară. Curând urmau să vină altele, și mai spectaculoase...
